புனித வெள்ளி - ஆண்டவருடைய திருப்பாடுகளின் வெள்ளி

Good Friday

Langfredag

தவக்காலம் | Lent

Primary Bible: Danish – The Free Bible — Danish – The Free Bible

Generated on 2026-11-03

பழைய ஏற்பாடு (Old Testament)

Genesis 22:1-18

Verse	Text
22:1	Efter disse begivenheder satte Gud Abraham på prøve, og sagde til ham: »Abraham!« Han svarede: »Ja, her er jeg!«
22:2	Så sagde han: »Tag din søn, den eneste, ham, som du elsker, Isak, og gå så til landet Morija. Dér skal du ofre ham som brændoffer på ét af bjergene. Jeg fortæller dig hvilket.
22:3	Abraham stod tidligt op om morgenen, sadlede sit æsel, og tog to af sine karle med sig sammen med Isak, sin søn. Da han havde kløvet brændet til brændofferet, brød han op og gik til det sted, Gud havde fortalt ham om.
22:4	På den tredje dag løftede Abraham sit blik og fik øje på stedet i det fjerne.
22:5	Abraham sagde til sine karle: »Slå jer ned her sammen med æslet, så vil jeg og knægten gå derhen for at bøje os i bøn, og vende tilbage til jer.
22:6	Så tog Abraham brændet til brændofferet, og lagde det på Isak, sin søn. I sin egen hånd tog han brændet og kniven, og så gik de to sammen.
22:7	Men Isak sagde til sin far Abraham : »Far!« Han svarede: »Ja, min søn!« Han sagde: »Se, her er ilden og brændet, men hvor er brændofferlammet?«
22:8	Abraham svarede: »Gud vil selv udse sig brændofferlammet, min søn!« Og så gik de to sammen.
22:9	Så kom de til det sted, som Gud havde fortalt om. Dér byggede Abraham alteret lagde brændet til rette, bandt Isak, sin søn og lagde ham på alteret oven på brændet.
22:10	Abraham rakte sin hånd ud og tog kniven for at slagte sin søn.
22:11	Men HERRENS engel råbte til ham fra himlen : »Abraham, Abraham!« Han svarede: »Se, her er jeg!«
22:12	Han sagde: »Læg ikke din hånd på knægten, og gør ham ikke noget overhovedet, for nu véd jeg, at du frygter Gud, og at du end ikke nægter mig din søn, den eneste.«
22:13	Abraham løftede sit blik, kiggede, og se bare, der var en vædder, som sad fast i et krat med dets horn. Abraham gik hen og tog vædderen, og bragte den som brændoffer i stedet for sin søn.
22:14	Abraham navngav stedet »HERREN ser,« eller som det siges i dag: »På bjerget, hvor HERREN viser sig.«
22:15	HERRENS engel råbte igen til Abraham fra himlen,

Verse	Text
22:16	og sagde: »Jeg sværger ved mig selv, siger HERREN, for på grund af det, som du har gjort, og fordi du ikke nægtede mig din søn,
22:17	er jeg fast besluttet på at velsigne dig, og gøre dine efterkommere så talrige som himlens stjerner og sandet, ved havets bred. Og dine efterkommere skal indtage fjendens porte.
22:18	I dit afkom skal alle jordens slægter velsigne hinanden, fordi du adlød mig.«

பழைய ஏற்பாடு (Old Testament)

Isaiah 52:13-15

Verse	Text
52:13	Se, min tjener lykkes; han vil rette sig op, blive ophøjet og være meget ophøjet.
52:14	Ligesom mange gyste over dig – så vansiret, så umenneskeligt var hans udseende, og hans skikkelse ikke som menneskebørns –
52:15	sådan vil han skaffe forsoning for mange folkeslag, over ham skal konger lukke deres mund; for det der ikke er blevet fortalt dem, har de set, og det de ikke har hørt, har de forstået.

பழைய ஏற்பாடு (Old Testament)

Isaiah 53

Verse	Text
53:1	Hvem troede vores budskab, og mod hvem blev HERRENS arm stillet til skue?
53:2	Han skød op som en spire foran ham{N: Ansigt.} og som en rod i tør jord, han havde ingen indtagende skikkelse og ingen skønhed så vi ville se på ham, og ikke et udseende så vi begærede ham.
53:3	Han var foragtet og undgået af mennesker, en smerternes mand, kendt med sygdom, og som en man skjuler ansigtet for, foragtet, og vi regnede ham ikke for noget. ***
53:4	Og dog, vores sygdomme tog han på sig, og vores smerter, dem bar han; men vi anså ham for ramt, slået af Gud og plaget.
53:5	Men han blev gennemboret for vores overtrædelser og knust for vores synder; straffen, for at vi kunne få fred, blev lagt på ham, og ved hans sår har vi fået helbredelse.
53:6	Vi flakkede alle om som får, enhver vendte sig sin egen vej; men HERREN lod ham ramme med vores alles skyld.
53:7	Han blev mishandlet, men han ydmygede sig og åbnede ikke sin mund, som et lam der føres til slagtningen, og som et får der er stumt over for dem der klipper det; han åbnede ikke sin mund.
53:8	Fra vold og fra dom blev han taget bort, og hvad angår hans eget slægtsled, hvem ville tænke på, da han blev revet bort fra de levendes land, at han blev ramt af slag for mit folks synd?
53:9	Man gav ham hans grav hos forbrydere og hos en rig i hans død, selvom han ikke havde gjort uret, og der ikke var bedrag i hans mund. ***
53:10	Men det var HERREN der ville knuse ham, han gjorde ham syg. Når han{N: Sjæl} har bragt et skyldoffer, vil han se afkom og leve længe, og HERRENS ønske vil lykkes ved hans hånd.
53:11	Gennem sin{N: Sjæl} lidelse vil han se det han bliver mættet af; ved sin kundskab vil min retfærdige tjener gøre de mange retfærdige; og deres synder vil han bære.
53:12	Derfor vil jeg give ham en andel blandt de store, og med mægtige vil han dele bytte fordi han ofrede sin sjæl i døden og blev regnet blandt overtrædere; ja, han bar manges synd, og han lod ham ramme for overtrædere.

நற்செய்தி (Gospel)

Matthew 27:31-56

Verse	Text
27:31	Da de havde spottet ham, tog de kappen af ham og gav ham hans egne klæder på og førte ham bort for at korsfæste ham.
27:32	Mens de gik derud, traf de en mand fra Kyrene ved navn Simon, ham tvang de til at bære hans kors.
27:33	Da de kom til et sted som kaldes Golgata, det betyder hovedskalssted,
27:34	gav de ham vin blandet med malurt at drikke, og da han havde smagt det, ville han ikke drikke.
27:35	Men da de havde korsfæstet ham, delte de hans klæder ved at kaste lod,
27:36	og de satte sig og holdt vagt over ham dér.
27:37	De satte anklagen mod ham over hans hoved. Der var blevet skrevet: »Han er Jesus, jødernes konge.«
27:38	Så korsfæster de to røvere sammen med ham, den ene på hans højre side og den anden på hans venstre side.
27:39	De som gik forbi, spottede ham ved at ryste på hovedet
27:40	og sige: »Du som nedbryder templet og opbygger det på tre dage, frels dig selv, hvis du er Guds søn, og stig ned fra korset.«
27:41	Ligeledes hånede også ypperstepræsterne sammen med de skriftlærde{N: Skriftlærd} og de ældste og sagde:
27:42	»Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Han er Israels konge, så lad ham stige ned fra korset, og vi vil tro på ham.
27:43	Han har sat sin tillid til Gud, lad ham nu redde ham, hvis han bryder sig om ham, for han har sagt: Jeg er Guds Søn.«
27:44	Men også røverne, som var blevet korsfæstet sammen med ham, hånede ham på samme måde.
27:45	Men fra den sjette time kom der mørke over hele landet indtil den niende time.
27:46	Og ved den niende time råbte Jesus med høj røst og sagde: »Elí, Eí! Lemá sabaktáni?« Det betyder »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?«
27:47	Men nogle af dem som stod dér, hørte det og sagde: »Han kalder på Elias.«
27:48	Straks løb en af dem hen og tog en svamp, fyldte den med vineddike og stak den på et rør og gav ham at drikke.
27:49	Men de øvrige sagde: »Lad os se om Elias kommer for at frelse ham.«
27:50	Men Jesus råbte igen med høj røst og opgav ånden.
27:51	Og se, forhænget i templet blev flænget i to stykker fra øverst til nederst, og jorden skælvede, og klipperne spaltedes,
27:52	og gravene blev åbnet, og mange af de hellige hensovedes legemer blev oprejst,

Verse	Text
27:53	og de gik ud af gravene og efter hans opstandelse gik de ind i den hellige by og viste sig for mange.
27:54	Men da officeren og de som sammen med ham holdt vagt over Jesus, så jordskælvet og det der skete, blev de grebet af stærk frygt og sagde: »Sandelig, han var Guds søn!«
27:55	Men der var mange kvinder dér som på afstand så på, og som havde fulgt Jesus fra Galilæa og tjent ham,
27:56	blandt dem var Maria Magdalene og Maria, Jakobs og Josefs mor og Zebedæussønnernes mor.

நற்செய்தி (Gospel)

Mark 15:20-39

Verse	Text
15:20	Da de havde hånet ham, tog de purpurkappen af ham og gav ham hans egne klæder på. Og de fører ham ud for at korsfæste ham.
15:21	De tvinger en forbipasserende, Simon fra Kyrene, som kommer fra marken, Alexanders og Rufus' far, til at bære hans kors.
15:22	De fører ham til stedet Golgata, det betyder »Hovedskalsted.«
15:23	De forsøgte at give ham vin krydret med myrra, men han tog det ikke.
15:24	De korsfæster ham og deler hans klæder ved at kaste lod om hvem der skulle tage hvad.
15:25	Det var den tredje time, og de korsfæstede ham.
15:26	Indskriften med anklagen imod ham lød sådan: »Jødernes konge.«
15:27	Sammen med ham korsfæster de to røvere, den ene ved hans højre og den anden ved hans venstre side. [v28 Og Skriften blev opfyldt, der siger: »Og han blev regnet iblandt overtrædere.«]
15:29	De der gik forbi, spottede ham ved at ryste på hovedet og sige: »Nå! Du som bryder templet ned og bygger det op på tre dage;
15:30	frels dig selv ved at stige ned fra korset!«
15:31	På samme måde hånede ypperstepræsterne ham indbyrdes sammen med de skriftlærde og sagde: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse.
15:32	Kristus, Israels konge, stig nu ned af korset, så vi kan se det og tro!« Også de som var blevet korsfæstet sammen med ham, hånede ham.
15:33	Da den sjette time var kommet, blev der mørke over hele landet indtil den niende time.
15:34	I den niende time råbte Jesus med høj stemme: »Eloí! Eloí! Lama sabaktani?« Det betyder: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?«
15:35	Nogle af dem som stod ved siden af, sagde, da de hørte det: »Se, han kalder på Elias.«
15:36	Men en løb hen og fyldte en svamp med eddike, stak den på en stav og gav ham at drikke og sagde: »Lad os se om Elias kommer for at tage ham ned.«
15:37	Men Jesus råbte med høj stemme og udåndede.
15:38	Og forhænget i templet blev spaltet i to fra øverst til nederst.
15:39	Men da officeren som stod lige over for ham, så at han udåndede på den måde, sagde han: » Denne mand var virkelig Guds Søn.«